Abrams heilige oorlog tegen Kedor-Laomer

Lezen: Genesis 14:1-17

Tekst: Genesis 14: 14-16

Zingen:
Psalm 60: 7
Psalm 35: 1
Psalm 33: 8, 9
Psalm 118: 8
Psalm 89: 8

Geliefde gemeente, toen het volk Israël voor de Rode Zee gebracht was door Gods voorzienigheid en ze geen kant meer op konden, heeft de Heere door middel van Zijn knecht Mozes tot het volk gezegd: *De HEERE zal voor ulieden strijden, en gij zult stil zijn*. En heeft de Heere dat niet waargemaakt? Heeft de Heere voor dat machtige, dat grote volk niet een pad gebaand door woeste baren en brede stromen? *Daar reed Zijn lof op stemmen snaren, nadat Die ons beveiligd had*. O, dat deed Mozes en het volk aan de overkant van de zee zingen, aan de oevers van de Rode Zee juichen: *Ik zal den HEERE zingen, want Hij is hooglijk verheven; het paard en zijn ruiter heeft Hij in de zee geworpen. De HEERE is mijn Kracht en Lied, en Hij is mij tot heil geweest. Deze is mijn God, daarom zal ik Hem een lieflijke woning maken; Hij is mijns vaders God, Die zal ik verheffen. De HEERE is een Krijgsman; HEERE is Zijn Naam*.

Hoe waar is dat, toch? U die God vreest, kind van God in ons midden, God is een Krijgsman, hè? Wat betekent dat? Als je heel letterlijk naar het Hebreeuws kijkt, betekent het woord 'Krijgsman' eigenlijk: *de HEERE is de Man van de strijd*. En hoe duidelijk is dat niet openbaar gekomen, met name in de volheid des tijds, toen de Vader Zijn Zoon zond naar deze aarde om in de grootste strijd terecht te komen die denkbaar is: de strijd tegen de doodsvijanden van de Kerk. De strijd waarin Hij Zijn volk van al die doodsvijanden zal bevrijden. De strijd die Hij tot in alle eeuwigheid heeft overwonnen. En van die strijd is de strijd die Abram eens moest voeren tegen Kedor-Laomer een beeld.

We zullen vanmorgen ontdekken dat Abram in deze geschiedenis een type van de Heere Jezus Christus, de grote Krijgsman, mag zijn. Zo willen we vanmorgen naar deze geschiedenis luisteren. We schrijven ons thema boven de prediking: ***Abrams heilige oorlog tegen Kedor-Laomer*.**

Drie gedachten:

1. In de eerste plaats voerde hij die oorlog vanwege een levensbedreigende toestand.
2. In de tweede plaats als een bereidwillige helper.
3. En in de derde plaats met een krachtige overwinning.

1. Vanwege een levensbedreigende toestand

Wat heeft de Heere Abram toch rijk getroost nadat de scheiding met Lot heeft plaatsgevonden. Al moest hij zijn neef missen, de Heere vertroostte hem opnieuw met die rijke belofte dat uit hem een groot volk zal voortkomen, gelijk het stof op de aarde. En al had Lot voor een heel andere vallei gekozen, nabij de steden van Sodom en Gomorra, de Heere liet weten: het land Israël, het beloofde land, is voor Abram en zijn zaad. In de volheid des tijds zal in dit land de Christus geboren

worden. Ja, tot in eeuwigheid zal dit land voor het nageslacht van Abram zijn. Dat betekent: tot de jongste dag zal het land Israël voor het bondsvolk Israël zijn.

Kijk, dat land mag Abram nu gaan doorwandelen, zoals de Heere dat zo duidelijk tot hem gesproken heeft in het vorige hoofdstuk, Genesis 13 vers 17: *Maak u op, wandel door dit land, in zijn lengte en in zijn breedte; want Ik zal het u geven.* En Abram heeft dat ook gedaan. We hebben de vorige keer gehoord hoe hij vanuit dat zuidelijke land weer terechtgekomen is in die heerlijke, schone vallei tussen Bethel en Ai. Maar daar is hij niet gebleven. Nadat de Heere gezegd heeft: wandel door dit land in zijn lengte en zijn breedte, heeft hij heel dat tentenkamp weer opgebroken en is hij verder getrokken in het land.

Wat deed hij toen? Toen is hij weer teruggekeerd naar het zuiden. Nee, hij ging niet helemaal terug naar het zuidelijke land, in het uiterste puntje van Kanaän, maar hij vond een prachtige plaats nabij het stadje Hebron, namelijk de eikenbossen van Mamre. Dit is niet dezelfde plaats die we al eerder tegenkwamen in Genesis 12 vers 6. Toen kwamen we een plaats tegen met de naam het eikenbos van More, dat was een plaats waar één eikenboom stond, jongens en meisjes, een plaats waar de Kanaänieten afgoden dienden. Het was een heilige eik waar de godsdienst van de Kanaänieten plaatsvond, in de buurt van Sichem. Nee, die plaats is het niet. Hier in onze tekst vinden wij de eikenbossen van Mamre. Het staat ook in het meervoud. Het gaat hier nu niet om een heiligdom van de Kanaänieten, het gaat hier letterlijk om een bos, verschillende eikenbomen die bij elkaar stonden, omgeven door groene weiden.

Toen Abram daar terechtkwam, ontstond er in zijn hart een begeerte om op deze plaats een poosje te mogen blijven, om daar zijn tentenkamp te mogen opzetten. Dat heeft hij niet zomaar gedaan, want hij kwam erachter, waarschijnlijk door navraag, dat dit stuk land het eigendom was van een zekere Mamre, naar wie ook dit gebied genoemd is, de Amoriet, zo vinden we in vers 13 van Genesis 14. Mogelijk behoorde dit stuk land ook nog tot de broers van Mamre, namelijk Eskol en Aner. Abram heeft toestemming gevraagd en gekregen. Dat was allemaal naar de leiding en de raad van de Heere. Zo mocht hij daar een poosje wonen. Hij kreeg een goede band met deze drie broers. Ze worden in vers 13 zijn bondgenoten genoemd. Abram heeft dus met hen een verbond gesloten. Abram heeft met hen, en zij met Abram, afspraken gemaakt over het wonen in Mamre, over het zaken doen met elkaar. Straks zullen we nog bemerken welke goede band er tussen deze broers en Abram was, want ze gaan straks ook mee in de strijd.

Ja, die eikenbossen van Mamre, dat is een bijzondere plaats voor Abram geweest. De langste tijd van zijn leven in Kanaän heeft hij daar gewoond. Daar is veel gebeurd. Het is juist op die plek dat hij de spelonk van Machpela heeft gekocht voor zijn begrafenis. Het is de plaats waar hij al voorbereidingen trof voor zijn begrafenis. Het is ook vanaf die plaats dat hij zijn wandelingen maakte naar het noorden, naar het oosten, naar het zuiden, naar het westen, om inderdaad, zoals de Heere het gezegd heeft, het land te mogen bezien.

Maar wat maakte nu de eikenbossen van Mamre in het bijzonder een bijzondere plaats voor Abram? Nou, we lezen het opnieuw: daar bouwt hij opnieuw een altaar voor de Heere, het derde altaar in het beloofde land. Juist omdat daar, bij die eikenbossen van Mamre, weer een altaar stond, werd het zo'n bijzondere plaats. Want daar, bij dat altaar, werd het geloof van Abram steeds weer versterkt. Daar, bij het altaar, kreeg Abram zicht op Christus Die hem beloofd was. Daar, bij het altaar, juist daar, heeft hij de kracht en de troost van de beloften mogen ervaren. Ja, het is ook diezelfde plaats waar hij regelmatig zijn knieën boog om zijn dagelijkse zonden voor de Heere te belijden, want Abram was geen heilige, hij was een zondaar in zichzelf en dat bleef hij.

Tegelijkertijd wist hij het: hier, bij dat altaar, mag ik mijn hart openleggen, waar ik al mijn zonden mag belijden en bewenen. Op die plek mag ik het ook vragen: *Vergeef mij al mijn zonden, die Uw hoogheid schonden*. Het is de plaats waar hij de Naam des Heeren aanriep, de plaats waar hij met al die mensen die bij hem hoorden, zijn huisgodsdiensten mocht hebben. Het is de plaats waar hij op een bijzondere wijze de Heere mocht ontmoeten en gemeenschap met zijn God mocht ervaren.

Ik zat zomaar te denken aan Psalm 26 toen ik het overwoog over dat altaar van Abram. Daar lees ik: *Ik ga rondom Uw altaar, o HEERE, om te doen horen de stem des lofs, en om te vertellen al Uw wonderen. HEERE, ik heb lief de woning van Uw huis, en de plaats der tabernakels Uwer eer.* Zo was het in het leven van Abram, de vader van alle gelovigen. Zo was het, zolang de Heilige Geest het geloof in zijn hart in beoefening gaf.

Hoe is dat met u? Hoe is dat met jou? Kun je de plaatsjes aanwijzen waar je, niet letterlijk maar geestelijk, een altaar voor de Heere hebt gebouwd? En ken je dan ook dagelijks de gang naar en rondom dat altaar? Is het juist die plaats waar je nog dieper ontdekte dat je gezondigd hebt tegen God en dat je schuld staat bij God? Maar heb je ook juist bij dat altaar – en u snapt natuurlijk wel dat ik daar Christus mee bedoel, de Gekruisigde Christus – je zonden, je schuld op het Lam ontdekt? Is Hij daarom zo dierbaar voor je geworden?

Kun je Paulus begrijpen, die het in het Nieuwe Testament in een van zijn brieven heeft gezegd: *Wij hebben een altaar* – en dat is Christus. Dat is dat schuld-betalende Lam. Dat is dat zondeverzoenende Lam. Dat wordt nu geleerd bij het altaar. Dat wordt verdiept bij het kruis. Nee, wie bij dat kruis terechtkomt, die bij dat altaar terechtkomt, elke keer weer opnieuw, daar blijft niets van je over. Juist bij het altaar, bij het kruis van Christus, moet de Kerk des Heeren steeds weer ervaren dat er niets, maar dan ook niets van je meetelt. Daar moet je je leven leren verliezen om Zijnentwil. Daar, bij het altaar, daar bij het kruis – en dat is geen eenmalige zaak, maar dat komt steeds weer terug in het geestelijke leven – wordt het van de kant van de mens altijd weer een afgesneden zaak. Want de Kerk des Heeren moet geoefend worden in het geestelijke leven dat Jezus Christus echt de enige grond is, het enige rustpunt, die enige Zaligmaker. Jezus Christus, de Gekruisigde, om zalig te worden, om steeds weer verzoening van de zonde te mogen ervaren.

Kom, kind van God in ons midden, hoeveel plaatsjes kun je aanwijzen in je leven, waar je als het ware een altaar voor de Heere mocht bouwen? Waar je niemand anders zag dan Jezus Christus alleen? En waar je met al je zonden en schuld steeds weer terecht mocht komen, om het in Hem alleen te vinden, ook na ontvangen genade? Want zo blijft het tot de laatste snik hier op aarde. Abram bouwde opnieuw een altaar, hij kon niet meer zonder. Zeg, jongens en meisjes, jongeren, ouderen, kun je ook niet meer buiten Jezus? Omdat je op de school van de Heilige Geest geleerd hebt waarom je Hem nodig hebt, steeds weer opnieuw? Maar dat je ook ontdekt hebt, juist bij het altaar, dat je daar van je zonde en schuld verlost kunt worden, ook van je overgebleven boze zwakheden? Abram had een altaar en hij leerde steeds meer en steeds weer hoe onmisbaar dat altaar was. Daarom vinden we ook weer bij de eikenbossen van Mamre het altaar des Heeren.

Wat moet het aanvankelijk een goede tijd geweest zijn, toen Abram daar mocht verkeren, dagelijks bij het altaar. Totdat, ja, totdat er een dag aanbrak dat hij bezoek kreeg. Van wie? Van een inwoner van Sodom. En Abram moet gelijk gezien hebben, toen die man op hem afkwam, dat hij niet zomaar op bezoek kwam. Deze man had een levensbedreigende boodschap aan Abram te brengen. Daar was oorlog uitgebroken. De eerste oorlog die in het heilige Woord wordt beschreven, vinden wij hier in Genesis 14.

Wat was er gebeurd? Nou, gemeente, er zijn altijd wel koningen en heersers geweest van steden of van volkeren die erop uit waren om hun macht steeds verder te vergroten, om niet over één stad te regeren, maar over meerdere steden, het liefst over een heel land, ja, het liefst over heel de wereld. En zo'n koning woonde ook in Mesopotamië, nota bene dat gebied waar Abram vandaan geroepen is. De naam van die koning was Kedor-Laomer. Hij had het voor elkaar gekregen dat verschillende steden belasting aan hem moesten betalen. Onder die steden hoorden ook de vijf steden in de vlakte van de Jordaan, onder andere Sodom. Maar na twaalf jaren waren al die steden dat zat, ze hadden geen zin meer om belasting aan Kedor-Laomer te betalen. Ze hebben tegen elkaar gezegd: we stoppen ermee, we doen het niet meer. En dat hebben niet alleen die vijf steden besloten in die vlakte van de Jordaan, waar ook Sodom en Gomorra twee steden van waren, maar veel meer steden die in het zuiden van het land Kanaän lagen, zoals we kunnen vinden in de verzen 5 tot en met 7.

Ja, Kedor-Laomer hoorde dat natuurlijk en dat viel helemaal verkeerd. Hij zou zich wreken. Samen met drie andere koningen is hij ten strijde getrokken. Hij is uit Mesopotamië naar beneden getrokken, helemaal naar het zuiden, om vanuit het zuiden eerst de landen of de steden in het zuiden aan te vallen, om vervolgens uit te komen bij de steden van Sodom en Gomorra. Maar de koning van Sodom krijgt dat te horen en gaat een tegenaanval organiseren, samen met de koningen van Gomorra, Adama, Zeboïm en Bela. Ze vormen een leger. Wat doen ze dan? Dan gaan ze naar een dal. Ze weten het: als Kedor-Laomer nu zo vanuit het zuiden weer terugkomt naar onze steden, dan moet hij met zijn leger door het Siddimdal. En dat dal was heel bekend voor de inwoners van Sodom, Gomorra en die andere steden. Zij wisten alle hoekjes en plekjes te vinden. Ze dachten: dat kan in ons voordeel zijn.

Trouwens, er was nog iets dat hen zou kunnen beschermen tegen de aanval van Kedor-Laomer. Want in dat Siddimdal waren heel veel putten, jongens en meisjes. Nee, geen waterputten, maar we hebben het samen gelezen: lijmputten. Er kwam een soort lijmachtig asfalt bovenborrelen. Door de oxidatie van aardolie diep in de grond ontstond een donkerbruine, kleverige stof, die gebruikt werd om bijvoorbeeld stenen te kunnen bakken. Bij de torenbouw van Babel werd het ook al gebruikt. Nou, als je als vreemdeling in dat dal terechtkwam en je zou toch eens in een van die putten vallen, dan kwam je om in de kleverige massa. Nou, dacht die koning van Sodom samen met die anderen: als we daar nou gaan zitten en we wachten daar de vijand op, dan zullen we ze vast kunnen overwinnen.

Maar God regeert. En het liep heel anders. De koning van Sodom met zijn leger was juist heel zwak. En Kedor-Laomer met zijn mannen was heel sterk. Juist in dat dal Siddim zijn velen omgekomen. Waar ze dachten dat de vijand in die putten zou omkomen, zijn vele inwoners van Sodom en Gomorra in die putten gedreven en omgekomen. In vers 10 lezen we het: *En zij vielen juist daar.* En die ontvluchtten, die werden door Kedor-Laomer achtervolgd. Grondig ging de vijand te werk. Al die steden werden leeggeplunderd. De inwoners die nog leefden, die werden allemaal meegevoerd.

Nu was er één man ontkomen. En blijkbaar wist hij dat Lot familie was van Abram. Daarom is hij naar Abram gekomen om dit te gaan vertellen. Een levensbedreigende toestand. Ja, ook voor Lot. Maar ook voor Abram. Want Kedor-Laomer zou terug kunnen komen om ook het land Kanaän te veroveren. Dat land dat bestemd was voor het nageslacht van Abram. Dat land dat de Heere aan Abram beloofd had. Dat land dat straks, eeuwen later, de geboorteplaats van Christus zal worden. Ook dat land raakte dus in een levensbedreigende situatie. En Abram doorzag dat, hij die zo dicht bij de Heere leefde. Dat deed Abram nu besluiten om ten strijde te trekken tegen die Kedor-Laomer. Dat gaan we in onze tweede gedachte verder overdenken.

2. Als een bereidwillige helper

Als een bereidwillige helper ging hij ten strijde en voerde hij die heilige oorlog. Abram werd ertoe gedrongen. Dat is een heldendaad van Abram geweest, gemeente. En daarin komt iets van Christus openbaar. Abram, die die heilige oorlog gaat uitvoeren, is hier een type van Christus. Waarom kwam Christus naar de aarde? Waarom trok Hij als die sterke Held ten strijde om Zijn volk te bevrijden? Om voor Zijn volk dat hemelse Kanaän te verwerven. Want de wereld waarin Zijn Kerk geboren wordt en opgroeit, dat is een levensgevaarlijk terrein. Daar woedt Satan met zijn helse macht. En hij meent het hier op aarde voor het zeggen te hebben, gemeente.

Daar ligt nu dat ganse menselijke geslacht op deze aarde, onder de heerschappij van deze helse macht. En onder dat ganse menselijke geslacht dat onder de heerschappij van deze Satan gekomen is, bevinden zich die vele, ontelbare verloren zondaren die behouden moeten worden. Daar bevinden ze zich, door een diepe val in het Paradijs, in een zeer levensbedreigende situatie. Want wie hier op aarde in zonde ontvangen en geboren wordt, gemeente – dat bent u, dat ben jij, dat ben ik – die ligt verloren. Die kan zichzelf er nooit en te nimmer meer uit verlossen.

Maar zie, nu heeft de Heere Hulp besteld bij een Held. Dat is Christus, die grote Man van de strijd, de Krijgsman voor Gods Kerk. En Hij is gekomen om te strijden, te strijden tot verlossing van Zijn volk. Jawel, Abram is een type van Christus. Abram is de strijd ingetrokken. Let maar op hoe op verschillende punten Abram openbaar mag komen als een type van Christus. Wat dreef hem nu, gemeente? Liefde. Liefde tot dat beloofde land, wat echt niet in de handen van Kedor-Laomer mocht komen. Liefde tot zijn zaad dat uit hem voortkomen zal, voor wie dat land bestemd was. Maar ook liefde voor Lot, die in zo'n vleselijke weg terechtgekomen was en er nu achter moest komen dat de Heere hem als het ware tegenkwam.

Zo is Abram ten strijde getrokken. Hoe dan? Nou, het staat er zo kenmerkend in vers 13: *Als Abram, de Hebreeër*. Dat staat er ook niet voor niets. Daar zit een hele diepe gedachte achter dat Mozes hier moet zeggen: Abram was de Hebreeër. Het laat opnieuw zien uit welk een geslacht Abram voortgekomen is, voortgekomen uit Heber, de achterkleinzoon van Sem, de zoon van Noach. En wat heeft Noach ooit over zijn zoon Sem mogen uitspreken met het licht van de Heilige Geest? *Gezegend zij de HEERE, de God van Sem*. En daarmee mocht Noach al profiteren dat straks uit Sem Christus zal voortkomen. De Naam van de Heere was nauw verbonden met de naam van Sem. En in die heilige lijn is de belofte van de komst van Christus meegegaan tot Heber toe, een nakomeling van Sem. Nu is uit die Heber zelfs Abram voortgekomen. En al was hij jaren een afgodendienaar en heeft hij een zondig eertijds gekend. In zijn onwetendheid hoorde hij bij dat wonderlijke geslacht van Noach, Sem, Heber, Abram en Christus.

Hier komt in dat woord 'Hebreeër' naar voren dat ook Abram een plaatsje mocht krijgen in die heilige lijn. Hoe ook Abram de drager van de belofte mocht zijn. En zo ging hij ten strijde, als een drager van de belofte, als de vader van alle gelovigen, als het hoofd van het geestelijke zaad. Ziet u het, gemeente, hoe Abram een type is van Christus, Die het Hoofd en de Middelaar is van Zijn ganse Kerk? Voor wie Hij naar de aarde gekomen is om die grootste strijd aan te binden, om Zijn Kerk zalig te maken. En zoals Christus de overwinning op Golgotha behaalde, zo heeft ook Abram in de kracht des Heeren de overwinning mogen behalen op Kedor-Laomer.

In welke weg? We vinden dat in vers 14: *Als Abram hoorde dat zijn broeder gevangen was, zo wapende hij zijn onderwezenen, de ingeborenen van zijn huis, driehonderd en achttien, en hij jaagde hen na tot Dan toe*. Abram heeft een leger bijeengeroepen. En wie waren de soldaten van dat leger? Met twee woorden worden ze aangewezen in onze tekst: het zijn de ingeborenen van

zijn huis en het zijn de onderwezenen. Twee hele belangrijke woorden die ons veel te zeggen hebben.

Eerst maar even dat woordje 'ingeborenen van zijn huis'. Nee, daar worden niet zijn dienstknechten mee bedoeld die hij als slaaf gekocht heeft, maar dat zijn de dienstknechten van wie de vader en de moeder al eerder in dienst genomen zijn door Abram. En die binnen dat tentenkamp van Abram, uit die ouders die de dienstknecht en dienstmaagd van Abram en Sara waren, geboren zijn geworden. Dat wordt bedoeld met de ingeborenen van zijn huis.

Het tweede wat van die mensen wordt gezegd, is dat ze onderwezenen waren. Dat betekent: ze zijn door Abram onderwezen en geoefend. Waarin? Ik denk dat ze in drie dingen onderwezen en geoefend zijn binnen dat tentenkamp van Abram. In de eerste plaats waren deze mannen – het waren natuurlijk voornamelijk de mannen waar het hier over gaat, die in het leger mee zouden trekken – onderwezen in de ware godsdienst. Die hebben ook bij dat altaar gestaan. Die hebben ook de Naam des Heeren aangeroepen. Die hebben ook meegedaan aan de huisgodsdienst die Abram elke dag belegde in zijn tentenkamp.

Het tweede waar deze mannen in onderwezen waren, is hoe ze met het vee van Abram moesten omgaan. Abram was een herdersvorst. Hij had enorm veel vee, dat hij toevertrouwde aan zijn knechten. Ja, daar moesten ze wel onderwezen worden: hoe ze met dat vee moesten omgaan over het voederen en als er gelammerd zou worden. Ze moesten dat allemaal weten. En Abram heeft hen daarin onderwezen.

Ten derde heeft hij hen ook geoefend en geleerd in militaire acties en het bewaken van de veiligheid. Want het was niet meer zomaar een klein groepje mensen wat daar bij elkaar woonde. Het was een heel tentenkamp. Abram trekt inderdaad met 318 mannen weg. En we hebben het nog niet over de vrouwen en de kinderen. Blijkbaar heeft Abram dat nodig gevonden om ook zijn ingeborenen onderwijs en les te geven: hoe je in strijd moet trekken, hoe je alles moet organiseren voor de veiligheid van het tentenkamp.

Dus dat zijn de mannen die meegaan. En dan blijken er nog drie mannen mee te gaan, namelijk die bondgenoten waar ik het zojuist over had: Mamre, Eskol en Aner. Zo gaan ze met een legertje van 318 strijders op weg naar Kedor-Laomer. Niet met velen, gemeente, want dat leger van Kedor-Laomer is veel groter. Hij had ook nog andere koningen meegenomen om te strijden. Wat moet nu Abram met dat kleine legertje van 318 soldaten beginnen tegen die machtige vorsten die daar weer terug zijn gegaan naar Mesopotamië?

Maar vergis je niet. Dat kleine legertje van 318 soldaten is veel sterker dan het leger van Kedor-Laomer. Weet u waarom? De Heere is met dat legertje. De Heere is de banier in dat leger. En Hij zal voor Abram strijden. En Abram zal de overwinning behalen. Daarom zal die overwinning, waar ook de verlossing van Lot bij hoorde, een groot werk zijn, een groot wonder zijn, als ook de bedreigingen van het beloofde land door de overwinning verdwenen zijn.

Dan moet u zien hoe wijs en vastberaden Abram te werk gaat. Hij verdeelt dat leger in drie kleinere groepjes. En hij gaat in de nacht Kedor-Laomer achterna. Nou, dat was een hele lange reis. Hij moest vanuit Mamre helemaal naar het noorden, waar de plaats Dan lag. En daar achtervolgde hij ze. Daar haalde hij ze in. En toen moest hij vervolgens nog verder, naar de stad Damascus. Wat een daad, zeg. Wat waagde Abram zijn leven voor de verlossing van Lot. Wat had hij er een lange, zware tocht voor over om Lot en de anderen te bevrijden.

Hoe zal Abram dat toch gedaan hebben? Nou, zoals we gezongen hebben uit Psalm 60: *Geef Gij ons hulp uit de benauwdheid, want des mensen heil is ijdelheid*. En dan moet je horen welke geloofstaal de dichter dan mag uitspreken. En iets daarvan is in het hart van Abram geweest: *In God zullen wij kloeke daden doen, en Hij zal onze wederpartij vertreden*. Zo ging Abram op pad. En straks horen wij het hem zeggen, in het 22e vers van Genesis 14: *Ik heb mijn hand opgeheven tot den HEERE, de allerhoogste God, Die hemel en aarde bezit*. Zo is hij gegaan. Het was werkelijk een strijd des geloofs. Het was een heilige oorlog.

Ja, daar liggen troostvolle lessen in, gemeente. En ik heb het al eerder vanmorgen gezegd: wij leven ook in een levensgevaarlijke wereld. Een wereld die sowieso ligt onder de heerschappij van de duivel. Maar ook een wereld waar de grootmachten menen het voor het zeggen te hebben, de groten der aarde, ook vandaag. Een wereld waarin we steeds helderder, duidelijker en sneller geruchten van oorlogen en oorlogen horen. Een wereld waar overal het oorlogsgevaar dreigt.

Wie kan bestaan tegen al die machten die zich manifesteren in deze wereld? Wie is bestand tegen de antichristelijke machten die er zijn, ook als straks de antichrist nog openbaar zal komen? Wat is dan, te midden van deze grote wereld, de kudde Gods zo heel klein, een klein kuddeke? Wat is toch dat legertje van Gods knechten in deze wereld maar heel klein? Hoe kunnen ze ooit strijden in deze wereld? Hoe kunnen ze ooit de overwinning behalen tegenover zoveel machten in deze wereld, onder leiding van de duivel?

Maar hoe klein de kudde Gods ook is, hoe klein dat legertje van Gods knechten ook is, zij blijven staan onder de heerschappij van die grote Overwinnaar in de strijd. En dat is Christus. En al is dat legertje klein van Gods knechten, nochtans moeten ze maar voortgaan met de prediking van het Woord. Want Johannes heeft op Patmos een rijke troost gezien, een troost voor al Gods knechten tot aan de jongste dag. Hem werd Christus getoond als de Man op het witte paard. En hij heeft het mogen opschrijven in het boek Openbaring: *En ik zag, en zie, een wit paard, en Die daarop zat, had een boog, en Hem is een kroon gegeven, en Hij ging uit, overwinnende, en opdat Hij overwon*.

Daarom mag ik het u vanmorgen prediken: meer dan Abram is Christus. Hij heeft werkelijk alles gedaan om zo'n diepgevallen zondaar, die vastzit in de banden van de zonde en de dood en de duivel, te verlossen. Hij heeft dat gedaan voor zondaren die bij God zijn weggelopen. Hij heeft dat gedaan voor zondaren die de Heere vergeten zijn. Maar de Heere heeft van eeuwigheid gedachten des vredes gehad om zondaren te verlossen. Hij wordt gevonden van degenen die naar Hem helemaal niet vragen, maar naar wie Hij wel gaat vragen.

Ja, de Heere Jezus heeft Zijn leven ervoor over gehad om zondaren te bevrijden. Voor het eerst, maar ook steeds weer opnieuw, als Gods kinderen na ontvangen genade weer in de strikken en in de banden terecht kunnen komen. O, dat heeft Hem Zijn dierbaar bloed gekost. Hoort u dat, zondaar? Je kunt nog behouden worden vanwege die grote Strijder Die de strijd overwonnen heeft. Hij is gekomen om gevangenen vrijheid te schenken. Hij is gekomen om aan ellendigen te denken. O, roep Hem dan maar aan in uw gevangenschap en zeg het toch maar, en blijf het maar zeggen, juist op dat plekje waar Abram ook steeds terechtkwam, bij het altaar: *Voer mij uit mijn gevangenis, tot roem Uws Naams, Die heerlijk is; dat mij 't rechtvaardig volk omring', en vrolijk van Uw weldaan zing'*.

Want echt, Christus is de Verwinnaar in de strijd. Hij alleen kan u zegen schenken. Daar had Hij geen legertje voor nodig. Hij had nog veel minder dan die 318 soldaten van Abram. Hij was alleen. Alleen heeft Hij de pers getreden. Welk een Krijgsman is Christus! Hij streed, Hij leed en Hij overwon. Kijk, en dat schittert nu ook zo heerlijk in de strijd die Abram aanging tegen Kedor-Laomer. Een strijd die hij in de kracht des Heeren heeft mogen overwinnen.

3. Met een krachtige overwinning

We gaan naar onze laatste gedachte: het was een krachtige overwinning. Een lange veldtocht heeft Abram ervoor over gehad om de overwinning te behalen op Kedor-Laomer. Maar de Heere sterkte hem in de strijd. In de kracht des Heeren heeft hij de vijand verslagen. Tot hiertoe heb ik hem mogen schilderen als een type van Christus. Maar laten we niet vergeten dat Abram hier ook ons geschilderd wordt als de vader van alle gelovigen. En in de grote strijd die woedt, worden ook de geestelijke nakomelingen van Abram betrokken.

Met andere woorden, als je een nieuw hart krijgt, jongens en meisjes, als je wederom geboren wordt, dan ga je behoren tot het volk van God. Dan ga je behoren tot de Kerk met een hoofdletter. En die Kerk met een hoofdletter is op aarde een strijdende Kerk. En hoe kom je nou tot die strijdende Kerk? Dan gaan er twee dingen met je gebeuren. Dan word je allereerst een ingeborene. Dat betekent dat je in het huisgezin van God de Vader wedergeboren wordt. En vanaf dat moment begint de strijd. Maar dan moet je ook onderwezen worden. En dat gaat ook gebeuren. Op de school van vrije genade word je een leerling van de Heere en kom je te zitten aan Zijn voeten.

Dan ga je inderdaad leren wat het ware geestelijke leven is, wat de ware godsdienst is, wat het geloofsleven is, en hoe je zalig kunt worden. Dat ga je leren aan Zijn voeten. Je gaat ook leren, want alles wordt anders in je geestelijk leven, hoe je in het tijdelijke leven om moet gaan met alles wat op je pad komt. Hoe je gaat leren op school. Hoe je je werk moet doen. Je gaat het allemaal zo anders zien. Maar je gaat ook onderwijs krijgen hoe je die strijd des geloofs moet leren strijden. Je gaat ook onderwijs krijgen in de geestelijke wapenrusting die Christus aan Zijn Kerk gegeven heeft.

En als de Heere je nou zomaar het schild des geloofs in je hand zou geven, of de schoenen van de bereidheid van het Evangelie, of de helm der zaligheid, dan weet je niet zo goed hoe je daarmee om moet gaan. Daar moet je in geoefend worden. Daar moet je in getraind worden. Gods kinderen worden soldaten. Gods kinderen worden strijders. Want ze hebben een plaatsje gekregen op het strijdveld hier beneden. Daarom is er zoveel te leren van de strijd van Abram. Hij is niet alleen een type van Christus, maar hij is ook een voorbeeld voor de christen om te leren strijden. En dat kan alleen maar als je dat plekje kent bij het altaar, als je mag zitten aan Zijn voeten, om geestelijk een ingeborene te mogen zijn en een onderwezene. Dan mag je leren strijden onder die grote Banier: Jezus Christus.

En, kind van God in ons midden, u die die strijd kent, kun je het nog herinneren dat je in een strijd terechtkwam waarin je dacht: hier kom ik om? Maar dat toen die sterke Held aan je zij kwam? En dat je in de kracht van Christus een zonde mocht overwinnen, de duivel een klap mocht geven met het zwaard van Gods Woord? En dat er toen vrede was, stilte was, rust was? En je het mocht zien en ervaren: ik heb de overwinning behaald, niet in mezelf, maar door Christus alleen?

Abram heeft mogen overwinnen. Het staat er in vers 16: *En hij bracht alle have weder, ook Lot, zijn broeder, en diens have bracht hij weder, als ook de vrouwen en het volk.* Met 318 ging hij op pad, en met een grote menigte keerde hij weer terug. Ja, dit werk is door Gods almacht, door 's Heeren hand alleen geschied.

Gods Woord is zo eerlijk, Gods Woord is zo ontdekkend. Hoe groot die overwinning ook was, en hoe blij die gevangenen ongetwijfeld geweest zijn – die inwoners van Sodom, Gomorra en die andere steden – het bleef een overwinning zonder bekering. Want let eens op die Sodomieten en de andere gevangenen. O, ze zullen misschien met een beetje ontzag naar Abram gekeken hebben. Ze zullen hem misschien als een held geëerd hebben. Maar ze zagen niet op de God van Abram. En ze keerden terug naar Sodom. Ze keerden terug naar de wereld. Ze keerden terug naar

de zonde. En straks, verschrikkelijk, als de maat van de zonde vol is, worden al die steden door het vuur van een rechtvaardige Rechter omgekeerd.

Daarin ligt een waarschuwing, gemeente. Op Golgotha is de grote overwinning behaald door Christus. En hoeveel keer is u dat al gepredikt? Hoeveel keer is deze grote Overwinnaar voorgesteld? En wat is de vrucht in je leven? Sla je nog steeds geen acht op deze grote zaligheid? Ach, is dat dierbare bloed van de Heere Jezus nog steeds onrein voor je? Ga je na elke preek weer over tot de orde van de dag? Wat is dat gevaarlijk! Kijk toch eens waar het bij Sodom en Gomorra op uitgelopen is: de eeuwige ondergang. En dan hoor ik op de achtergrond van deze geschiedenis een wenende Christus zeggen, tot een onbekeerde zondaar, zo liefdevol, zo welmenend: *Gij, Kapernaüm, die tot den hemel toe verhoogd zijt, gij zult tot de hel toe nedergestoten worden*.

Dat is aangrijpend. Heb je onder de prediking van de verlossing gezeten en dan toch nog verloren gaan? O, onbekeerde zondaar, zal het Sodom en Gomorra dan straks verdragelijker zijn in de dag van het oordeel dan u? O, wat ik u bidden mag, onbekeerde zondaar: vlied toch, vlied toch de toekomende toorn. Haast je toch om je levens wil. Die grote Verlosser, die grote Overwinnaar, wordt u vanmorgen opnieuw gepredikt. En daarbij mag het gezegd worden: laat u toch, laat u toch met God verzoenen, Die door Zijn Zoon zo'n heerlijke verlossing teweeggebracht heeft.

Nog een tweede les die we in de overwinning van Abram ontdekken. Voor die Sodomieten en voor die andere gevangenen was deze overwinning een uitredding uit de tijdelijke nood. Maar wat aangrijpend: ik las het ergens in de voorbereiding dat zelfs een uitredding, een sterke uitredding uit de nood, een mens nog niet tot bekering brengt. En dat moeten we goed onderscheiden. Een tijdelijke uitredding is niet hetzelfde als een geestelijke verlossing. En soms merk je wel eens dat mensen van tijdelijke uitreddingen kunnen spreken en daar hun bekering van maken, dat ze van de tijdelijke uitredding de grond voor de zaligheid maken. Maar dat is niet zo. De grond ligt in Christus, in Christus alleen. En wat is het erg als een tijdelijke uitredding een valse grond wordt of niet leidt tot bekering. Dat zien we hier gebeuren bij die Sodomieten en de andere gevangenen. Nee, bij hen komt het niet openbaar dat de goedertierenheden des Heeren en de lankmoedigheid van de Heere hebben geleid tot bekering. Ook dat is een waarschuwing in onze tekst.

Nu gaan we afsluiten met het wonder. Wil je er ook van horen? Wil je ook van het wonder horen, van Gods onbegrijpelijke, onuitsprekelijke zondaarsliefde? Want Lot werd ook bevrijd. Hij deelde ook in de verlossing, maar zo anders dan de inwoners van Sodom. Want Lot was een kind van God. Lot was, ondanks zijn vleselijke weg naar Sodom, toch een rechtvaardige. En hoe laag kan het aflopen in het leven van een kind van God? Ook als de Heere in het leven van een kind van God weleens kastijdingen zendt?

Keert Lot nu terug? Neemt dit kind van God afscheid van zijn vleselijke weg naar Sodom? Gaat hij alsnog een plaatsje zoeken in de buurt van Abram om samen met Abram elke keer weer bij het altaar terecht te mogen komen om de Naam des Heeren aan te roepen? Nee, gemeente. Zelfs Lot, een kind van God, gaat na deze overwinning terug naar Sodom. Is dat niet heel aangrijpend in deze geschiedenis? En toch zal de Heere het laten weten aan Zijn kind Lot. Hij zal erachter komen dat hij in deze weg de Heilige Geest bedroeft. Nog meer zal hij zijn ziel gaan kwellen in Sodom. Straks moet hij op een aangrijpende wijze zijn vrouw kwijtraken, die een zoutpilaar wordt. Hij moet zijn bezittingen kwijtraken die hij had in Sodom. Hij moet zijn beide schoonzoons kwijtraken, die omkomen in het vuur.

En toch, Lot zal behouden worden. Dat is Gods verkiezende liefde. Daarin spreekt die onbezweken trouw van God voor dit vleselijke kind Lot. O ja, als straks het oordeel komt, dan zendt de Heere twee engelen om hem uit Sodom te trekken en hem te brengen in Zoar, waar hij veilig zal zijn. En

aan het einde van zijn leven is deze vleselijke Lot toch thuisgekomen. Onbegrijpelijk! Zo'n vleselijke weg na ontvangen genade en dan toch thuisgekomen bij God, als een zondaar die alleen maar thuis kon komen doordat hij gereinigd werd door het bloed van Christus. Een zondaar die het in zijn leven geleerd heeft hoe onbegrijpelijk groot het wonder is dat God goddelozen rechtvaardigt.

Want let eens op, gemeente, en daar wil ik mee besluiten vanmorgen. U weet wat er gebeurde aan het eind van Lots leven in de spelonk waar hij met zijn twee dochters was, hoe die twee dochters hun vader dronken maakten en dat Lot bij zijn dochters twee kinderen heeft verwekt. Een van die zonen van Lot heet Moab. Preek je al mee? En uit die persoon Moab zijn de Moabieten voortgekomen. En uit die Moabieten is Ruth voortgekomen, die een moeder mocht worden van Christus.

En nu heeft het Christus niet tegengehouden om uit zo'n zondig mensengeslacht te willen voortkomen. Christus heeft Zich niet geschaamd om zelfs uit Lot, Moab, Ruth voort te willen komen. Wat moet je dan nog zeggen? Zul je niet wanhopen, zondaar? Zul je niet denken dat je te diep gevallen bent? Zul je niet denken dat je te veel gezondigd hebt? Jezus Christus heeft Zich niet geschaamd om uit zo'n goddeloos, vleselijk mensengeslacht voort te willen komen, als die grote Krijgsman Die ten strijde trok tegen alle doodsvijanden. Hij heeft de pers alleen getreden om Zijn volk voor eeuwig te verlossen, te bevrijden en te brengen in de gemeenschap met God.

En op grond van die strijd en op grond van die overwinning zullen er mensen bekeerd worden, zelfs een schare die niemand kan tellen. Wat een wonder, wat een Godverheerlijkend wonder! *Gods rechterhand is hoog verheven, des HEEREN sterke rechterhand doet door haar daden de wereld beven, houdt door haar kracht Gods volk in stand*. En misschien mag je het vanmorgen meezingen: *Ik zal door 's vijands zwaard, door welke doodsvijand dan ook, niet sterven, maar leven, en des HEEREN daden, waardoor wij zoveel heil verwerven, elk tot Zijn eer doen gadeslaan*.

Amen.